

fra Frederikshavn (Thomas Larsen) mener jeg ikke, at denne Sag kan ordnes ved Forsikring. Vi har den Opfattelse, at Staten bør bære denne Udgift, og det maa, som Ordføreren for vort Parti meget rigtigt sagde, være Staten alene og ikke Staten og Kommunerne. Det er efter min Mening ikke rigtigt, at man bliver ved at læsse Byrder over paa Kommunerne, at Staten søger at skubbe sine Pligter fra sig over paa Kommunerne, thi derved kommer Byrderne til at tynde højst ulige. Det er jo saaledes i vort Samfund, at Velhaverne har en Tilbøjelighed til, om jeg saa maa sige, at klumpe sig sammen i de Kommuner, hvor Skatteprocenten er lav, og jo flere Millionærer der kommer i saadan en lille Kommune, des mindre bliver Skatteprocenten. I disse Kommuner gør man i Regelen alt muligt for at holde Arbejderne borte, saa Forsørgelsesudgifterne o. desl. bliver ikke store, og de Skatter, der her skal til, betyder intet, fordi Indtægterne er saa umaadelig store. Men i de mange Købstadkommuner og i mange Landkommuner har Forholdene en helt anden Karakter. Derfra drager de store Skatteydere, naar de har tjent deres Penge, og tilbage bliver Folk med mindre Indtægter, hvorved Skattebyrden bliver stor og trykkende. Derfor er det naturligt, at Staten paatager sig disse Udgifter og fordeler dem over hele Landet og tager Skatten der, hvor Indtægten er.

Det er jo heller ikke Kommunerne alene, der tager Bestemmelse om, hvem der skal have Understøttelse; Staten er i Virkeligheden medbestemmende.

Der blev fra Venstres Side rettet den Indvending mod vort Forslag, at det indeholder det samme Princip som Alderdomsunderstøttelsesloven: det er en Understøttelse, som ydes efter et Skøn — og jeg indrømmer, at det kan være uheldigt; vi har haft rig Lejlighed til at erfare, at det beror paa de Folk, som skal skønne, hvorledes Loven bliver praktiseret. Men derfor finder jeg det nødvendigt, at man fastsætter visse Minimumstakster, og vi fra vor Side er ogsaa villige til at drøfte Spørgsmaalet om faste Takster, saa at der, naar det konstateres, at vedkommende har mistet saa og saa mange Procent af sin Arbejdsevne, tilkommer ham saa og saa stor en Hjælp, Understøttelse, Pension, eller hvad man vil kalde det. Vi har jo det Princip i Enkeloven. Der er det fastsat, at naar en Enke ikke har mere end saa og saa meget i Indtægt og saa og saa stor en Formue, kan der ydes en be-

stemt Hjælp til hendes Børn. Men naturligvis maa det være efter mere rundelige Takster end dem, der er fastsatte i Enkeloven. Princippet i denne Lov er godt, der er kun den Mangel, at Taksterne er for lave, og jeg mener, at den Tid snart maa komme, da man tager Loven op til Revision.

Jeg vil gøre det ærede Medlem fra Verringe (Jensen-Sønderup) opmærksom paa, at i det Forslag, som Venstre har fremsat i Kommissionen, er Skønnet ogsaa gældende. Det ærede Medlem talte om, at det Forslag, der var stillet af Venstre, var saa udmærket, idet det i Modsætning til vort Forslag indeholdt en Ret. Det er imidlertid kun en meget begrænset Ret, dette Forslag indeholder. Hvis et Menneske har mistet $\frac{2}{3}$ af sin Arbejdsevne og ikke er ansat til Indtægts- eller Formueskat til Staten, kan vedkommende forlange, at den faste Understøttelse, som er tillagt ham efter Forsikringslovens Gennemførelse: 150 Kr. til en Kvinde og 190 Kr. til en Mand, sættes op til 300 Kr. Det er Minimum; om man skal gaa højere, beror paa et Skøn, men i Flertallets Forslag er der fastsat Maksimumstakster, og disse kan ikke siges at være høje. For et Ægtepar i København, som begge har mistet $\frac{2}{3}$ af deres Arbejdsevne, kan man gaa til at yde 850 Kr. Det er den store Ret, man taler om, og dette kan et saadant Ægtepar ikke en Gang faa, medmindre Kommunalbestyrelsen skønner, at det skal have dette Beløb, det har kun Ret til at faa 600 Kr. Med den Ret, som det nævnte Forslag giver, er det derfor ikke saa overordentlig meget bevendt, især naar man, hvad jeg om lidt skal komme til, tager Hensyn til, hvad det koster at skaffe sig denne Ret.

Det ærede Medlem fra Verringe var ogsaa klar over, at de fastsatte Grænser maatte forsvinde, at Indtægtsskattegrænsen maatte bort, og det ærede Medlem sagde, at man vistnok ogsaa maatte ændre Formuegrænsen. Det glæder mig, at det ærede Medlem ogsaa paa dette Omraade er ved at forlade sit Forslag; jeg haaber, at han, efterhaanden som vi kommer til at beskæftige os med denne Sag, vil indse, at der er andre Punkter, som bør ændres i det Forslag, som han har været med til at fremsætte. Og naar han taler om den store Ret, som er sikret dem, der kommer ind under Forsikringen, vil jeg gerne spørge det ærede Medlem, om han ikke tror, at den i adskillige Tilfælde vil komme til at virke noget mærkeligt. Lad os tage